VÁROSI EMESE

A SVÁJCI SAPKÁS FÉRFI

Publio

A svájci sapkás férfi

Városi Emese

Publio Kiadó

2016

Minden jog fenntartva!

Munkatársak: Alie Neetah, Mészáros Ilona

Az utolsó körforgalomhoz közeledtem a lakótelep szélén. Végre kisütött a nap, jókedvem volt. A kezem még vezetett, a fejem már a krumplit hámozta az ebédhez. Hétkor Marynél vacsorázunk Irénnel és Katival. Igazi csajos este lesz. Úgy terveztem, délután még beugrom a fodrászhoz, Gabival felstuccoltatom és befestetem a lenőtt hajamat.

Piros Suzuki haladt előttem komótosan, ahogy az út végén megszokott. Innen már csak a toronyházak szélfútta parkolóihoz vezet az út és nincs tovább. A házak mögötti prérin terpeszkedő szemétkupacokhoz csupán keskeny gyalogutak kanyarognak, melyeken legfeljebb az utcakölykök szaladgálnak. Ha mernek.

A Suzuki befordult előttem a körforgalomba. Egyszer csak megtorpant és felágaskodtak a hátsó kerekei. Szédülten forogtak, mint két szárny nélküli propeller. Lassítás nélkül kanyarodtam a kocsi után, majd blokkoltam én is, és szidtam a sofőrt. Mondja meg nekem valaki, hogy lehet sima aszfalton fejre állni?

Vártam egy kicsit, hátha visszabillen a kocsi, de nem tette. A hátulról úgy látszott, hogy a szélvédőig elnyelte valamiféle gödör, a gumik sem látszottak ki. A Suzuki maradéka majdnem függőlegesen meredt az égnek. Vagy új volt a kocsi, vagy mostanában festették, mosták az alvázát, mert egyenletes fekete volt mindenhol. Még sárfoltot se láttam, pedig az előző három napban egyfolytában esett.

A néptelen környék egy csapásra megelevenedett. Még hogy a lakótelepeken mindenki csak magával foglalkozik! A buszmegálló melletti büféből szakállas, bajszos, feje tetején kopasz, alul copfos, idősebb férfi ballagott ki, kezében mikrofonnal. Néha hátranézett. Elmaradhatatlan kellékét, a negyvenes, vézna és magas, sima képű, sapkás férfit kereste, aki még a büfé zsíros pultjára támaszkodva próbálta beletuszkolni az üres lemezt a méretes kamerájába.

Jöttek még páran, ketten a zöldségesből: eladó és vevő, mindketten átlagosan lepukkant ötvenes nők, két kisiskolás – egy fiú és egy lány, egy középkorú, öltönyös férfi, egy fiatal lány fehér, pompon formájú kiskutyával és egy harmincas anya babakocsit tolva. Egyéves gyereke mélyen aludt a kocsiban. A bokrok mögött svájci sapkás, barna munkaruhás, keskeny arcú férfi leselkedett. Mindkét kezét zsebre dugta. Bal zsebe erősen kidudorodott, mintha tele volna zsebkendővel vagy kesztyűvel, de az is lehet, hogy valamit szorongatott az öklében.

A házak ablakai, mint tavaszi virágok, tömegesen nyíltak. Némelyikben két-három fej is megjelent, és kíváncsian bámulta az aszfalt foglyát.

Egy darabig vártam, hogy a kocsi visszabillenjen és felszabaduljon előttem az út, de hiába. Egy percnél nem bírtam tovább. Leállítottam a motort, zsebre vágtam a slusszkulcsot, hátha csapda az egész, és a kocsimat akarja valaki lenyúlni. Kiszálltam, hogy megnézzem, mi az ördög folyik előttem. A végén lekésem a jó kis péntek esti programot, pedig még egy szabadnapot is feláldoztam miatta.

A meggypiros Suzukit jól öltözött, ápolt frizurájú nő vezette. A felfúvódott légzsák magasba tartotta a fejét, nyakába piros véraláfutást horzsolt a biztonsági öv. Karjai ernyedten lógtak. Kívülről úgy látszott, semmi baja, leszámítva, hogy elájult az ijedtségtől.

Újabb ablakok nyíltak, az öltönyös férfi mentőért, tűzoltóért telefonált, végezetül befutott a vézna férfi a szeméhez emelt kamerával.

– Mehet – mondta rekedten.

A mikrofonos kiegyenesítette a gerincét, szájához emelte a munkaeszközét és beszélni kezdett. Onnan, ahol álltam, csak a szájmozgását láttam. Habár lassan szemüvegre lesz szükségem, még így is felismertem a helyi kábeltévé minden lében kanál riporterét. Nyilván úgy érezte, elérkezett a nagy fogás. Még nem tudtam, így van-e.

A tömeg a járdán álldogált, a bokorsáv vélt biztonsága mögött. Egyik se mozdult, egyik se jött oda hozzám segíteni.

Odaléptem a kocsi ablakához, leguggoltam és megkocogtattam az üveget.

– Hölgyem! Jól van? – kérdeztem.

A nő felemelte és visszaejtette a fejét.

Óvatosan megnyomtam a kilincset, remélve, hogy nem zárta be magát. Az ajtó nem engedett.

Átkozni kezdtem a buta városi legendákat a kocsilopások agyament válfajairól. Hogy segítsen így az ember lánya?

Most már folyamatosan kopogtattam az ablakot. A nő a zajra lassan magához tért, felemelte a fejét, kinyitotta a szemét, és mikor felfogta, hol és hogyan helyezkedik el a teste, vad kapkodásba kezdett.

– Hölgyem, nyugodjon meg – mondtam hangosan. – Nyissa ki az ajtót, segítek kiszállni.

Egy darabig még céltalanul hadonászott a karjaival, aztán végre megértette, mit kérek, és meghúzta a kilincset.

Még idejében el tudtam ugrani. Az ajtó, mint egy hatalmas kő, lezúdult mellettem. A hirtelen súlytól elpattant a zsanér, és az ajtó az aszfaltba csapódott. Meggypiros festékszilánkok csapódtak szerteszét. Bőven jutott belőlük a harisnyámra. Aggódva végignéztem a lábamon, mert apró szúrásokat éreztem, de látszólag nem sérültem meg.

A légzsák nem akart leereszteni, a kulcscsomómon azonban van egy aprócska svájci bicska, azon egy még apróbb kés. Kiszúrni a rakoncátlan alkatrészt a pillanat műve volt.

A nő előrebillent, ahogy a légzsákból kiszökött a levegő; az öv csúnyán belevágott a nyakába. Kicsit későn kapott észbe. A lábaival visszanyomta magát, így fékezte le a zuhanást, mielőtt becsapódott volna a kormányba. Nem vette észre, hogy közben a pedálokat nyomja.

– Ki tudja kapcsolni az övet? – kérdeztem. A nő bólintott, miközben a csatot bogarászta.

– Óvatosan – figyelmeztettem. – Támassza ki magát a karjával.

Így tett. Kikattintotta a csatot, majd a segítségemmel kikecmergett a kormány mögül. Négykézláb érkezett meg a külvilágba. Ahelyett azonban, hogy azonnal felállt volna, úgy maradt, és tátott szájjal meredt lefelé.

Azt hittem, rosszul van, ő viszont a kérdésemre felemelte jobb keze mutatóujját és oda mutatott, ahol a kocsi elejének kellett volna lennie. Nem láttam semmit, ezért megfogtam a leszakadt ajtót és minden erőmet bevetve odébb cibáltam, közben hálát adtam magamban, hogy az aszfalttal váltott csókja miatt az üvege ripityára tört. Még így is dögnehéz volt.

Két méter után elengedtem az ajtót és visszamentem a nőhöz. Leguggoltam mellé és megnéztem, mire mutatott az imént.

Vízzel telt lyukra számítottam vagy sutyiban erodálódott mészkőbarlangra, beszakadt tárnára, netán temetetlen, elfeledett kútra, de amit láttam, egyikre sem hasonlított. A kocsi eleje belefúródott az aszfaltba, pontosabban belemerült, mint egy sárral telt gödörbe, és az aszfalt, mint a híg sár, körülfolyta. Úgy festett, mintha eleve az út része lett volna.